

14 Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam,

15 lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.

16 Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību,

17 jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.

18 Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimušā Dēla Vārdam.

19 Bet šī ir tā tiesa, ka gaisma ir nākusi pasaulē, bet cilvēkiem tumsība ir bijusi mīļāka par gaismu, tāpēc ka viņu darbi bija ļauni.

20 Jo ikviens, kas dara ļaunu, ienīst gaismu un nenāk pie gaismas, lai viņa darbi netiktu atklāti.

21 Bet, kas dara patiesību, nāk pie gaismas, lai būtu redzami viņa darbi, ka tie Dievā darīti."

Jāņa ev. 3:14–21

Mīļā draudze!

Tas nav viegli nākt gaismā. Būt gaismā nozīmē, ka tevi var redzēt, ka tu neslēpies, bet esi atklāts, patiess, godīgs. Tomēr parasti mēs izvēlamies būt tumsā, jo tur ir drošāk.

Varbūt, ka cilvēks visu savu dzīvi spēlē teātri, lai gan sirds dziļumos tas ļoti labi zina, kāds ir patiesībā. Tas prasa lielu drosmi, lai cilvēks varētu nākt gaismā, atklātībā. Piemēram, vīrietis, kas ir atkarīgs no alkohola: cik daudz gadu ir jāpauzē, lai beidzot saņemtos un atzītu, - *es esmu alkoholiķis*. Ir viegli rādīt uz citiem, un teikt, - *labi, ka es tāds neesmu*. Bet vai nevarētu būt, ka katram no mums ir lietas, par kurām mēs negribam runāt, kas mums ir nepatīkamas un kuras mēs slēpjam? Mēs neuzticamies ne saviem līdzcilvēkiem, ne Dievam, jo baidāmies no patiesības, no tā, ko citi par mums teiks, un no tā, ka vairs nekontrolēsim situāciju un ka varam zaudēt tuvus cilvēkus, darbu un mantu.

Viens tāds cilvēks bija Nikodēms. Viņš bija farizejs, sabiedrībā cienīts un ietekmīgs vīrs, jūdu valdības loceklis. Viņš bija dzirdējis par Jēzu, varbūt arī bijis klāt, kad Jēzus izdarīja kādu brīnumu. Viņš gribēja Jēzu satikt, bet baidījās, ka tas varētu nākt par sliktu viņa reputācijai. Jēzum augstākajās aprindās nebija tā labākā slava. Tā viņš izlēma uzmeklēt Jēzu naktī, lai neviens to neredz. Padomju laikos tādas situācijas bieži gadījās, ka cilvēki slepeni gāja uz baznīcu, baidoties no represijām. Arī šodien tas var prasīt drosmi atklāti pateikt, - *es esmu kristietis*.

Nikodēms iesāk sarunu ar komplimentu, bet Jēzus drīz vien novirza sarunu uz galveno, uz to, ka viņš Jēzum līdz galam neuzticas. Viņš Jēzu neiepazīs, ja neatvērsies Viņam pilnībā.

Arī mēs varam turpināt dzīvot puskrēslā, miglā, pat būdami draudzē, turpināt tēlot kādu, kas mēs patiesībā neesam.

Jēzus Nikodēmam atgādina stāstu no Vecās Derības par to, kā no Ēģiptes izbēgušie jūdi tuksnesī sāka kurnēt un neuzticēties Dievam. Tā rezultātā nāca indīgas čūskas, kas daudzus cilvēkus sakoda un nogalināja. Izmisumā Mozus vērsās pie Dieva, lai tas izbeidz šo ārpātu. Dievs nepadzina čūskas, bet tā vietā lika Mozum uzcelt stabu ar bronzā atveidotu čūsku. Un katrs, kas bija sakosts un skatījās uz šo stabu, tika dziedināts. Jēzus šo stāstu attiecina uz Sevi, uz Cilvēka Dēlu, kuram jātop paaugstinātam, lai ikviens,

kas Viņam tic, iegūtu mūžīgo dzīvību. Ko Viņš ar to gribēja teikt? To var saprast tā, ka Jēzus tika paaugstināts, kad tapa krustā sists. Aiz vislielākā kauna slēpjas vislielākā mīlestība. Vēl Jēzus paaugstināšana var nozīmēt, ka Viņš tika uzņemts debesīs pie Dieva, ka caur Viņu katrs var saņemt pestīšanu.

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību. Līdzīgi kā no čūskām, cilvēki baidās no nāves, no nosodījuma un no tiesas. Dievs lika Mozum izveidot šo stabu ar čūsku, lai slimie skatītos acīs savam ienaidniekam, no kā viņi tik ļoti baidījās. Līdzīgi krusta zīme simbolizē nāvi, vistumšāko vietu pasaulē, kur valda bezcerība, ļaunums un iznīcība. Un tomēr, ja mēs uz to skatāmies, mēs tiekam glābti, jo tur ir Jēzus Kristus, kas gāja pa šo ceļu, lai apliecinātu Dieva mīlestību. Mums vairs nevajag iet šai vietai apkārt ar līkumu, bet varam būt droši, jo mūs gaida mūsu Pestītājs, kas šeit ir bijis pirms mums. To var salīdzināt ar cilvēku, kurš gatavojas braukt uz ārzemēm. Viņš zina, ka tur ir visādas bīstamas slimības un tāpēc viņš iet pie ārsta, lai saņemtu potes. Viņam injicē mazu devu no vīrusa, kas izraisa attiecīgo slimību, lai ķermenis varētu izstrādāt antivielas un būt gatavs, kad saskarsies ar reāliem slimības draudiem. Tāpat arī mēs saņemam garīgu spēku, kad skatāmies uz Jēzus ciešanām, jo tas sagatavo mūs brīdim, kad paši saskaramies ar grēku, ciešanām un nāvi.

Pēc šiem vārdiem Jēzus saka pantu, kas daudziem kristiešiem ir ļoti tuvs: ***Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību.*** Skaisti vārdi, jo tie runā par to, cik liela ir Dieva mīlestība, un par iemeslu, kāpēc Jēzus ir nācis. Un tomēr nemaz nav tik viegli pieņemt otra mīlestību, kas neko negaida pretī, ir bez priekšnosacījumiem. Viens mācītājs reiz sprediķoja par to, ka Dieva žēlastība var būt grūti pieņemama, viņš ieteica, ka vajadzētu piekabināt klāt kristību noslēguma vārdiem vēl dažus vārdus: “Dieva bērns, es tevi kristu Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā ... vai tev tas patīk vai nepatīk.” Dažas nedēļas vēlāk, kāds draugs mācītājam stāstīja par sarunu, kas viņam bija ar savu sešgadīgo dēlu Benjaminu. Dēls bija dusmīgs, ka tēvs viņam lika iet gulēt pārāk ātri un teica: “Tēt, es tevi ienīstu.” Benjaminā tēvs saglabāja mieru un atbildēja: “Benjamin, man ir žēl, ka tev ir tādas jūtas, bet es tevi mīlu.” Benjaminā atbilde pārsteidza tēvu: “Nesaki tā!” “Man ir žēl, Benjamin, bet tā ir taisnība, es tevi mīlu.” “Nesaki to”, viņa dēls iebilda, “nesaki to vēlreiz.” Tajā brīdī Benjaminā tēvs atcerējās mācītāja vārdus no sprediķa, un viņš sacīja: “Benjamin, es tevi mīlu – vai nu tev tas patīk vai nepatīk.”

Kāpēc Benjaminā negribēja pieņemt tēva mīlestību? Jo viņš apzinājās, ka to nevar kontrolēt un pakļaut savām iegribām. Beznosacījuma mīlestības priekšā mēs esam bezpalīdzīgi. To var noliegt, no tās var bēgt, bet to nevar ietekmēt. Tikai, ja es atsakos no kontroles un pieņemu to kā dāvanu, es iegūstu brīvību un spēku. Tā ir arī ar Dieva mīlestību. Mēs gribētu, lai Dievs pakļaujas mūsu vēlmēm, bet Viņš to nedara. Viņš turpina mūs mīlēt un aicina mūs vienmēr atkal atvērties Viņa žēlastībai.

Evaņģēlists Jānis saka, ka šajā brīdī notiek tiesa. Tā notiek nevis kaut kad Pastardienā, bet šeit un tagad. Ja es izvēlos palikt tumsā, tad jau tagad esmu saņēmis savu spriedumu. Es palieku tumsā, ar visām no tā izrietošām sekām. Tāpat mūžīgā dzīvība nav kaut kas, kas mani gaida tikai pēc nāves. Tā jau šodien man nes gaismu, jo esmu kopā ar Jēzu.

Kristus saka, ka Viņš nav nācis tiesāt pasauli. Tā dīvaini sanāk, cik daudz starp kristiešiem var dzirdēt tiesājošus izteikumus. Laikam jau mēs paši līdz galam neesam pieņēmuši Kristus mīlestību. Bet, kamēr dzīvojam, arī mums ir dota iespēja atgriezties un ienākt gaismā. Paldies Dievam! Āmen.

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 11. 03. 2018. /